

GEEN SEKS IN SUSSEX

(No sex, please - We're British)

Komedie in twee bedrijven

door

ANTHONY MARRIOTT EN ALISTAIR FOOT

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEEN SEKS IN SUSSEX - NO SEX, PLEASE - WE'RE BRITISH** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANTHONY MARRIOTT & ALISTAIR FOOT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2010 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Peter Hunter - Filiaalhouder van de bank

Frances Hunter - Zijn vrouw

Eleanor Hunter - Zijn moeder, ca. 50

Brian Rumnicles - De hoofdkassier

Leslie Bromhead - De districtmanager, ca 55

Hoofdinspecteur Paul - ca. 55

Meneer Needham - de controleur van de bank

Susan - Een animeermeisje in de ruime zin van het woord.

Barbara - de zus van Susan en tevens haar collega.

Bezorger

Het stuk speelt zich af in een appartement boven een filiaal van de National United Bank in een keurig stadje ten oosten van Londen.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène - negen uur 's morgens op een maandag in juni.

Tweede scène - de vooravond, twee dagen later.

TWEEDE BEDRIJF - later dezelfde avond.

Tijd: het heden

DECOR:

Als het doek op gaat is er niemand op het toneel. Het is de woonkamer van een middelgroot appartement boven een filiaal van de National United Bank aan de rand van een keurig stadje ten oosten van Londen. Het appartement is nieuw ingericht en geeft een warme, gezellige maar geen overdadige indruk. Al het meubilair is nieuw - het meeste modern en smaakvol. Linksvoor is een deur die toegang geeft tot de logeerkamer. Linksachter is een deur naar de slaapkamer. Daarnaast in de achterwand is de voordeur die toegang geeft tot een gang en dan (schijnbaar) naar de trap naar beneden. Naast de voordeur is een trap die leidt naar een kleine overloop en een aanbouw. Naast de trap zijn de dubbele klapdeuren naar de keuken. Tussen de keuken en de woonkamer in is een eetbar die naar het publiek toe staat. Momenteel is de opening vrijwel geheel aan het zicht onttrokken door een mooi houten luik. Voor de eetbar staat een klaptafel met twee stoelen. Naast het keukenluik is een deur naar de badkamer en toilet. De nog resterende deur zit rechtsvoor en geeft toegang tot de studeerkamer.

Het overige meubilair en decoraties bestaan onder andere uit een klein bureau met stoel met daarnaast een driezitsbank met een lange voetenbank ervoor; een schommelstoel, een verrijdbaar tafeltje met dranken erop en op de onderste plank een draagbare televisie, achter de bank staat een lange tafel. Als het luik omhoog is, is het interieur van een luxe keuken zichtbaar met een dubbele spoelbak, hangende kastjes, een elektrisch fornuis en dergelijke. Naast de voordeur hangt een luidspreker die verbonden is met de luidspreker aan de zijdeur van de bank beneden. Stemmen door de luidspreker zijn goed hoorbaar. De telefoon wordt gebruikt als intercom en ernaast is een schakelaar om de deur te ontgrendelen. Er is geen haard in de kamer. Als kunstlicht vereist is, is dat hoofdzakelijk afkomstig van staande- en wandlampen.

EERSTE BEDRIJF

eerste scène

Het is even stil en dan horen we stemmen achter het luik vandaan

Peter: *(af)* ... Frances, wil jij nog koffie, schat?

Frances: *(af)* Ik pak zelf wel, Peter. Eet jij je cornflakes maar op.

Peter: *(af)* Dank je.

Frances: *(af)* Het is goed. Blijf maar zitten. Zo kan ik er bij.

Peter: *(af)* Weet je zeker dat het lukt, scha...? *(hij stopt halverwege zijn zin. Er volgt een stilte)*

Frances: *(af)* Wacht even - je dasspeld - ik zit vast aan je dasspeld. *(terwijl Frances probeert de dasspeld los te krijgen van haar badjas, schiet het luik plotseling omhoog. Peter is een intelligente en energieke jongeman die het zeker nog ver zal brengen bij de National United Bank. Hij heeft een goed gevoel voor humor en is gewoonlijk een verstandig en stabiel persoon, hoewel deze eigenschappen spoedig tot het uiterste op de proef zullen worden gesteld. Hij is volledig aangekleed in een pak met witte blouse en een zijden das. Frances is aantrekkelijk, levendig en open. Ze is vindingrijk, amusant en een zeer eigentijds meisje. Ze zijn een normaal, gelukkig, pasgetrouwd stel - en genieten ervan. Ze zijn niet geobsedeerd door seks - maar ze hebben een warme en gezonde relatie, wat onvermijdelijk doorschemert in het gesprek aan de ontbijttafel, die verder vrij alledaags is. Het is niet zozeer wat er wordt gezegd, maar de manier waarop dingen worden gezegd en gedaan. Zowel Frances, die niet meer draagt dan een fraaie badjas, en Peter zijn beiden door de zon gekleurd. Frances wordt even afgeleid door het luik)* Wat is er toch met dat ding aan de hand? Het lijkt wel een eigen leven te gaan leiden.

Peter: Moet iets met het contragewicht te maken hebben. Vanavond zal ik het proberen te maken. *(hij gaat voor zichzelf nog een mok koffie inschenken)*

Frances: Niet bewegen, schat. Er zit een draadje vast aan je dasspeld. *(ze gaat heel dicht bij hem staan en maakt de speld los)*

Peter: Mijn God, kijk eens hoe laat het al is. *(met een mok koffie in de hand komt hij de keuken uit)* Heb ik nou m'n sleutels bij me? Ja. Frances, waar heb ik mijn koffertje gelaten?

Frances: Waar je het vrijdagavond hebt neergezet.

Peter: Waar ik het ... O, ja. *(hij pakt het koffertje en controleert de inhoud. Onderhand komt Frances met de dasspeld de keuken uit)*

Frances: Ik begrijp niet waarom je het eigenlijk mee naar boven neemt. Ik bedoel, je maakt het toch niet eerder open dan maandagochtend, wel dan?

Peter: Ik denk het niet - en ik begrijp niet waarom. *(het luik kruipt naar beneden. Wijst naar het luik)* Schat.

Frances: *(duwt het luik omhoog)* Hier kijk je vanavond even naar, toch, schat?

Peter: *(slokt zijn koffie op)* Ja, ja, dat doe ik.

Frances: O, en de afvalvermaler moet gesmeerd worden en dat luidspreker geval - *(wijst naar de deur intercom)* - moet gemaakt worden. Ik denk dat er een draadje los zit.

Peter: Nu weet ik waarom ik er nooit aan toe kom om mijn koffertje open te maken.

Frances: Ik ook... *(kijkt naar de dasspeld)* Deze dasspeld heeft een inscriptie. *(leest)* Ex nihilo wat?

Peter: Ex nihilo, nihil fit. Dat is het motto van de bank: Wat niets is kan niets worden.

Frances: Het klinkt als een permanente kredietbeperking. *(als ze de dasspeld opdoet)* Waarom heeft meneer Bromhead een gouden dasspeld en jij maar een zilveren?

Peter: Omdat hij de rayon manager is en ik maar een filiaalmanager, daarom.

Frances: Nou, ik vind het belachelijk - zo'n onderscheid in standen bij een bank. Je hebt je toast nog niet opgegeten, Peter.

Peter: Ik heb geen tijd.

Frances: Ja, dat heb je wel. Ik zal het voor je pakken. *(ze keert zich om en gaat terug de keuken in)*

Peter: Je bent toch niet vergeten dat mijn moeder komt lunchen, schat?

Frances: Nee, schat.

Peter: Mooi. Je weet dat ze niets bijzonders verwacht - zolang als alles maar vegetarisch is. Overigens, ik denk niet dat het waarschijnlijk is - maar het is heel misschien mogelijk dat ze vannacht wil blijven logeren. *(Frances zet met een klap een kop en schotel op het aanrecht. Peter aarzelend)* Gaat het goed, schat? Hoorde je wat ik zei?

Frances: *(verschijnt in de deuropening van de keuken met een bord met toast)* Ja, ik hoorde wat je zei. Je zei dat je moeder vannacht blijft logeren.

Peter: Nee, nee, dat heb ik niet gezegd, schat. Wat ik zei was dat ze... dat ze... dat ze misschien - heel misschien - zou willen blijven logeren. Ik bedoel, ik denk dat het volstrekt onwaarschijnlijk is, maar het is mogelijk. Misschien is ze te moe om terug naar Chelsea te gaan.

Frances: *(resoluut en veelbetekenend)* Je bedoelt Fullham en je bedoelt dat ze blijft logeren.

Peter: Nou, ook al doet ze dat, dan zijn we evengoed met ons tweetjes. Ze zei tegen me dat ze het boven prima naar d'r zin heeft. *(ze gaat zitten en kijkt hem aan. Hij ploetert verder)* Ik bedoel, ze zal geen bijzondere eisen stellen ... ik bedoel, zij mag voor één avond de waterkoker toch wel hebben? *(ze zit nog steeds en kijkt hem aan)* Ik bedoel, echt last heb je niet van haar en 's nachts gebruiken we de elektrische deken en de radio toch nooit, en, en, en waar ga je heen, schat?

Francis: *(keert zich naar de keuken)* Ik ga de mixer pakken, schat. Misschien wil ze die ook wel hebben.

Peter: *(gekwetst)* Nou, je hoeft er niet zo naar over te doen ...

Frances: *(keert zich naar hem)* Maar we zijn pas tien dagen weer thuis! *(plotseling valt het luik zomaar naar beneden)* O, dat vervloekte luik! Je moet dat klereding echt maken!

Peter: Dat doe ik, Frances. Dat zal ik zeker doen. Ik doe het vanavond.

Frances: Zorg dan ook dat je het doet. *(de bankzoemer zoemt luid)*

Peter: Hallo?

Brian: Morgen, Peter. Ik wil het gelukkige stel niet lastig vallen...

Peter: Het is goed, Brian. Ik ben op weg naar beneden.

Brian: *(af)* Je weet dat je om half tien je eerste afspraak hebt?

Peter: Ik weet het - hoofdinspecteur Paul - over de politie sport- en gezelligheidsvereniging.. Dank je, Brian.

Brian: *(af)* Geen moeite, geen moeite. Daarvoor ben ik hier. Dank je. Tot ziens. *(er volgt een klik en Peter hangt op)*

Frances: Moet die bemoeial elke ochtend zo formeel en betweterig doen?

Peter: Je weet hoe Brian is - doet alles volgens het boekje. Als het hoofdkantoor hem zou opdragen om zijn maagdelijkheid te verliezen, zou hij dat in drievoud doen.

Frances: Eigenlijk denk ik dat het hem nogal dwars zit dat jij promotie kreeg.

Peter: Onzin. Hij heeft toch nog aangeboden om mijn getuige te zijn?

Frances: Aangeboden? Hij stond erop! Zijn toast op de bruidsmeisjes omvatte alles, behalve de wijziging in de rentestand.

Peter: Zo erg was het nou ook weer niet. Ik heb wel slechtere gehoord. Ik kan me niet precies herinneren wanneer, maar ik moet slechtere hebben gehoord. Kijk eens, ik moet naar beneden, naar de bank, schat. *(hij kust haar)* Ik zie je rond de lunch weer. *(hij kust haar nogmaals)*

Frances: Krijg ik geen afscheidskus van je?

Peter: Jawel, uiteraard. *(ze kussen uitvoeriger. Peter breekt zich los)*
Alsjeblieft, schat! Ik moet naar beneden. *(als Peter naar de deur gaat en deze opent, gaat Frances richting de badkamer en keert zich dan terloops om)*

Frances: Bel even als er beneden post voor me ligt uit Londen.

Peter: *(keert zich weer om)* Londen? Frances, je bent toch niet op baantjes aan het schrijven, hè? Je hebt beloofd dat je dat niet zou doen.

Frances: *(grote ogen)* Nee, nee, ik ben niet op baantjes aan het schrijven, schat. Echt niet. Er was alleen één zo'n advertentie, snap je?

Peter: Wat voor advertentie?

Frances: In de plaatselijke krant. Zaken en transacties. Het moest een verrassing zijn. En het kost maar vijftig pond.

Peter: Vijftig pond? Dat is geen verrassing. Na wat dit meubilair heeft gekost, is het een traumatische schok - Je staat toch niet rood, Frances?

Frances: Natuurlijk niet, schat. Ik heb maar de helft overgemaakt. De andere helft is na goedkeuring.

Peter: Goedkeuring? Goedkeuring van wat?

Frances: Van de goederen natuurlijk. Ze geven je een eigen gebied. Als ik het krijg, ben ik de enige in de omtrek hier.

Peter: Je meent het niet. Ik zie het al helemaal voor me. De vriendelijke bankmanager zit thuis achter de geraniums en zijn vrouw gaat de deuren af als cosmetica-verkoopster!

Frances: Nee, nee, schat. Het is het Scandinavisch Import Bedrijf. Glaswerk denk ik - keukengereedschap, van dat soort dingen.

Peter: Wat?

Frances: Hoe dan ook, het heeft klasse. Je gaat niet bij de mensen langs. Je hebt een demonstratie-set en verkoopt vanuit je eigen huis.

Peter: Maar dat kan niet - je kan geen porseleinwinkeltje boven een bank runnen! Het is hun appartement. Waarom denk je dat het hoofdkantoor die arme oude Carter zonder pardon van Ealing naar Cleethorpes hebben gestuurd?

Frances: Hield hij een orgie in de kluis?

Peter: Nee, ze kwamen erachter dat zijn vrouw Tupperware-party's hield. Hoe ben je in godsnaam op het idee gekomen? *(Frances schudt haar hoofd, gaat naar de bank en gaat erop zitten)*

Frances: Ik wilde ons alleen maar helpen - om ons eigen huis met een tuintje te krijgen.

Peter: Maar we zijn pas drie en een halve week getrouwd! We hebben vreselijk veel geluk gehad dat we meteen al zo'n appartement konden

krijgen.

Frances: Dat weet ik - maar het is niet van onszelf. Wie wil er nou boven zijn werk wonen met het constante gezoem van zoemers?

Peter: O, schat, je overdrijft ... *(de bankzoemer zoemt drie keer, Frances reageert. Peter springt naar de bank-intercom en neemt hem op)* Ja?

Brian: *(af)* Het spijt me dat ik jullie weer lastig val, maar hoofdinspecteur Paul is wat vroeger gekomen. Om tien uur moet hij bij de rechtbank zijn.

Peter: In orde. Goed, ik kom naar beneden. *(hij hangt op en gaat snel naar Frances)* Geen zorgen, schat. We krijgen dat huis met een tuintje wel zonder jouw Scandinavische glaswerk. *(hij trekt haar omhoog en kust haar)* Het was, hoe dan ook, erg lief van je. Vergeet het nou verder maar. Ik zie je met de lunch weer. *(hij kust haar)* Dag. *(Peter gaat af naar de gang)*

Frances: Dag, schat. *(Frances gaat de badkamer in. Door de open deur horen we een bad vollopen. Frances komt de badkamer uit. Bij de voordeur klinkt een zoemer. Frances neemt snel de banktelefoon op)*

Hallo? Hallo? *(Frances realiseert zich dat het de voordeur en niet de banktelefoon is. Ze hangt de telefoon op en beantwoordt de intercom)*

Hallo? Wie is daar?

Eleanor: *(af)* Ik ben het, Frances.

Frances: Wie?

Eleanor: Ik natuurlijk, lieverd, Eleanor.

Frances: *(verbijsterd)* Eleanor! Wat? *(snel)* Ik bedoel wat een leuke verrassing.

Eleanor: *(af)* Je hoeft niet naar beneden te komen hoor, lieverd. Ontgrendel maar gewoon de deur.

Frances: O - o, ja, natuurlijk. *(Frances doet de intercom uit en drukt op de knop ernaast. Dan rent ze de badkamer in om de kraan dicht te draaien, onderweg sputtert zij tegen zichzelf)* Hoe durft ze! Waar haalt ze het lef vandaan! Het is half tien 's morgens! *(nu is ze in de badkamer. De kraan gaat dicht. Ze verschijnt weer en rent naar de slaapkamer. Onderweg)* Fantastisch ... nu heb ik helemaal geen kans. *(Frances is nu in de slaapkamer. Er wordt op de voordeur geklopt. Frances komt de slaapkamer uit stormen. Nog altijd in badjas)* Ik zal het tegen haar zeggen. Ik ga het zeker tegen haar zeggen. *(met een brede glimlach opent zij de deur)* Dag, Eleanor. Wat leuk van je om zo vroeg te komen. *(Eleanor Hunter komt op. Ze is een zeer elegante, beschaafde vrouw van in de vijftig - een vrouw die al jaren in vorm wordt gehouden door de schoonheidssalons van de West End. Alles aan haar getuigt van een zeer goede en dure smaak. Als ze ergens is voert zij het woord. Niet omdat zij overloopt van gespreksstof of omdat*

zij een leeghoofd is, maar gewoon omdat zij erg slecht kan luisteren naar anderen. Haar snobisme is een natuurlijke eigenschap. Ze draagt een klein valies en een boeket bloemen)

Eleanor: Dag, lieverd. *(ze kust Frances op de wang)* Mijn hemel, jij ziet er stralend uit. Wat leuk van jullie om mij zo snel al uit te nodigen.

Frances: Totaal niet.

Eleanor: Het leek me dat ik tot last zou zijn, tot Peter zei dat je erop stond dat ik zou komen. Ik vind het erg lief van je.

Frances: Totaal niet.

Eleanor: Als het niet aan mijn taxichauffeur had gelegen was ik natuurlijk niet zo vroeg gekomen. Mijn hemel, een half uur vanuit Chelsea! Ik weet zeker dat de man dacht dat hij formule 1 reed - helaas was hij lang niet zo aantrekkelijk als de meeste coureurs. *(reikt het boeket aan)* Ik heb een bloemetje voor je gekocht.

Frances: Wat aardig van je. Ze zijn prachtig.

Eleanor: *(bemerkt plotseling dat Frances wat vreemd gekleed gaat)* Mijn hemel, ik stoor je toch niet met eh ...?

Frances: Nee, nee - ik wilde in bad gaan, dat is alles.

Eleanor: Ik ga 's morgens altijd meteen in bad.

Frances: Normaal gesproken ik ook - ik kan deze maar beter even in het water zetten. *(Frances gaat met de bloemen naar de keuken)*

Eleanor: *(kijkt om zich heen)* Dus dit is het appartement waar ik zoveel over heb gehoord? Reuze charmant. *(Frances duwt het keukenluik omhoog en stopt de bloemen in een vaas, en doet er water uit de gootsteen bij)* Absoluut charmant. Eigen haard is goud waard. En het is zoveel eenvoudiger om te onderhouden dan een huis met een tuintje en alles. En ik weet zeker dat er voorlopig nog ruimte genoeg is.

Frances: Ja, zolang we hier met ons tweeën zijn, is het hier erg leuk.

Eleanor: Daar maken jullie toch geen haast mee, lieverd? Je hebt beloofd dat je me niet eerder oma zou maken, dan dat ik er op zijn minst uitzie als zesenvieftig. *(wijst naar de trap)* Mijn kamer is daarboven?

Frances: Wat?

Eleanor: Mijn schattige slaapkamer waar Peter het over had.

Frances: O, ja, dat klopt.

Eleanor: Is mijn badkamer ook boven?

Frances: Nee - *(wijst)* - de badkamer is hier.

Eleanor: O - nou ja, dat maakt niet uit. Maak je om mij niet druk, lieverd. Ik ga even de rest van mijn spullen halen. *(Eleanor gaat af naar de gang)*

Frances: *(tegen zichzelf)* De rest? *(Eleanor komt terug met nog twee*

luxe koffers - waarvan er eentje werkelijk reusachtig is) Goeie God - ik bedoel lieve hemel. Zal ik even helpen?

Eleanor: *(gaat de trap op)* Nee, dank je lieverd. Voorlopig pak ik alleen deze even uit.

Frances: Uitpakken? O ... *(luchtig)* Nou, het lijkt me dat je genoeg bij je hebt voor een week of twee.

Eleanor: *(houdt halverwege de trap stil met in elke hand één van de kleinere koffertjes)* Lieverd, ik zou niet durven om zolang van jullie gastvrijheid gebruik te maken. Mijn beauty-farm heeft mij trouwens een plekje toegezegd tegen het einde van volgende week. *(Eleanor verdwijnt de trap op. Frances staat perplex. Ze kan gewoon niet geloven wat ze net heeft gehoord. Dan dringt het door. Ze stormt naar de banktelefoon, en zoemt woest)*

Frances: Hallo, hallo.

Brian: *(af)* Goedemorgen, Frances. Hoe gaat het met jou, vandaag?

Frances: Ik wil Peter spreken.

Brian: *(af)* Maar die heeft op het moment hoofdinspecteur Paul bij hem.

Frances: Al had hij de paus op bezoek. Ik wil hem onmiddellijk spreken.

Peter: *(af)* Wat is er aan de hand, Frances?

Frances: *(kaken op elkaar)* Eleanor en haar bagage zijn aangekomen.

Peter: *(af)* O, ja.

Frances: Het verbaast me dat ze geen verhuishagen heeft gebruikt. Als ik jou was zou ik maar onmiddellijk boven komen.

Peter: *(af, fluistert zowat)* Maar schat, dat gaat niet - ik heb iemand op bezoek.

Frances: *(woest)* Ja, en ik heb ook iemand op bezoek - je moeder! *(Eleanor verschijnt op de trap)*

Eleanor: Ik vindt het een heerlijke kamer. Ik ben er nu al aan gehecht. Peter had helemaal gelijk - het is de ideale plek om de kerstdagen door te brengen.

Frances: *(verbijsterd)* Kerstdagen?!

Eleanor: En in de herfst als de blaadjes vallen, moet het hier hemels zijn.

Frances: Ja, ik denk het wel. We zullen wat kleurenfoto's nemen en die naar je opsturen.

Eleanor: *(wijst op de grote koffer)* Konden we deze maar naar boven krijgen. Ik wil mij zo graag even opknappen na die lange reis.

Frances: Geen zorgen. Peter is op weg naar boven.

Eleanor: Hij is een stuk attenter geworden sinds hij jou kent. Ik dank de hemel dat jullie elkaar hebben ontmoet voordat hij met die vreselijke bankiersdochter trouwde.

Frances: *(kil)* Je bedoelt degene die non is geworden?

Eleanor: Dat lijkt me niet, lieverd. Daar kwam ze op geen enkele manier

voor in aanmerking. Maar zo kom je er niet aan toe om je aan te kleden. *(ze gaat de trap weer op)* We hebben nog tijd genoeg om te roddelen als ik je help met het bereiden van de lunch voor Peter. *(Eleanor glimlacht lief en gaat af. Frances is bezeten. Ze stormt de slaapkamer in. De voordeur gaat open en Peter komt op. Hij draagt een stapel papieren en cheques)*

Peter: *(steekt zijn hoofd om de hoek van de deur)* Frances, schat? Brian. Kom binnen, kom binnen. *(Peter komt binnen en gaat naar de slaapkamerdeur. Hij wordt gevolgd door Brian Runnicles, die op komt met een grote platte kartonnen doos onder zijn arm. Brian is rond de vijfendertig, zeer precies, lichamelijk fit en totaal gespeend van elk gevoel voor humor. Hij rookt niet, hij drinkt niet en meisjes vinden hem ongelooflijk saai gezelschap. Zijn vrijetijd is toegewijd aan talloze vrijwilligersactiviteiten, van het buurt-comité tot in het weekeinde scheidsrechters bij de jeugd voor de plaatselijk voetbalvereniging. Hij is het type scheidsrechter dat de regels letterlijk neemt en nooit de voordeelregel zal toepassen. Peter roept)* Je raadt het nooit, schat. Brian heeft zijn huwelijkscadeau meegebracht. *(Frances komt op)*

Frances: Vuile lafaard! *(ze schiet langs Peter, negeert hem totaal - nog altijd in badjas)* Dag, Brian. Let niet op mijn informele kleding, maar het is om de een of andere reden mijn dag niet.

Brian: O, hemel. Dat spijt me voor je, Frances. Ik hoop dat ik daar verandering in kan brengen. *(Brian lacht humorloos. Frances lacht gemaakt terug)* Zoals je weet, hoopte ik jullie beiden te verrassen met een vrij uitzonderlijke tafellamp - eentje met een - muziekdoos tevens chocoladedoos - erin verwerkt. Ik vond het erg ingenieus. Als je de deksel optilde speelde het een fragment uit 'Het Chocolate Soldaatje'.

Frances: Wat toepasselijk.

Brian: In elk geval, toen ik terugging was hij al verkocht. Desondanks, met dat als gegeven, dacht ik dat jullie een objet d'art zouden kunnen waarderen in plaats van een objet d'chocolat. *(hij lacht om zijn eigen dolzinnige grap. Frances lacht terug en richt zich weer tot Peter)* Ik hoop dat jullie het mooi vinden. Kunst blijft toch iets erg persoonlijks, vind je niet? *(Brian haalt een middelgrote ingelijste reproductie uit de doos. Een stilleven in olieverf van een mand met diverse groentes, een fles wijn en een grote kaas op een geruit tafellaken. Frances kijkt er met ongeloof naar)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto